

85. Ekstra forslag: Reformér domstolene

Allerhelst så jeg en regulær domstolsreform, hvor der både blev gjort op med domstolenes indavlede rekrutteringssystem og dommernes økonomiske afhængighed af erhvervslivets frynsegoder, men da det måske er for stor en mundfuld for Folketinget, har jeg også konkrete forslag til forbedringer af den eksisterende retsplejelov.

Domstolsstyrelsen: Danmarks dyreste forbryderorganisation

Det mest forfærdelige set ud fra et retssikkerhedssynspunkt er det faktum, at der er stor tillid til de danske dommere. De har i Danmark et propagandaapparat, der må gøre enhver spindoktor misundelig. Både politikere og borgere, der aldrig har set det indvendige af en retssal, tror fuldt og fast på, at de danske dommere er bedre end alle andre dommere i hele verden. Når der er afsagt dom ved en dansk domstol, er alt gået rigtigt til. Der er ikke noget at diskutere!

Med ganske få undtagelser deltager alle i den systematiske hjernevask. Selv en anerkendt jurist som Eva Smith, der har ry for at interessere sig for retssikkerhed, går reelt magthavernes ærinde, når hun i *Deadline* skråsikkert slår fast (side 11): "Politikerne laver lovene, de udformer lovene, og så dømmer dommerne efter lovene. Sådan er det. Hvis politikerne ikke er tilfredse med de domme, der findes, så må de jo lave lovene om."

Er der kommet noget ud af at tage slagsmålene med FDV, når jeg har fået tæsk hver gang? Ja, der er kommet noget vigtigt ud af det. Takket være de kampe er det afsløret - hvis det skulle interessere nogen - at de danske domstole er uhyggeligt sjuskede, og at de i fælles flok hjælper monopolerne.

Det var naturligt for Mogens Christensen, Ida Heide-Jørgensen, Lilholt, Vogter og de øvrige dommere igennem hele videoudlejningsmarkedets levetid at hjælpe FDV med at holde konkurrenterne fra fadet, så FDV kunne forlange tre gange så meget for deres film. I begyndelsen reagerede de alle instinktivt uden at overveje noget nærmere, men selv da problemet var skåret ud i pap, valgte Lilholt & Co. at lyve for at dække over FDV og Johan Schlüter (kapitel 25).

Dorete Bager adlød automatisk, da FDV rekvirerede beslaglæggelsen af mine film, selvom den var fuldstændig meningsløs, og jeg endda selv skulle stå for at opbevare filmene. Alle de efterfølgende dommere gav rutinemæssigt mig skylden for Niels Bo Jørgensens sjuskefejl. Jo mere, jeg forsvarede mig baseret på fakta og lovgivning, jo mere manipulerede dommerne. Mette Langborg og Chr. Bache gjorde det klart i deres domme, at de agtede at beskytte FDV.

Dommerne Stausbøll og Anette Burkø overvejede næppe et sekund, hvad mit sagsanlæg mod Domstolsstyrelsen handlede om. De så kun, at kollegerne havde fået et problem, og det løste de effektivt - for kollegerne, forstås. Det handlede for de to dommere udelukkende om at hjælpe kollegerne.

Den slags korrupsion er ikke uden omkostninger for den danske befolkning.

Den problematiske danske selvforståelse

Filmbranchen har et slogan mod videopirater: "Piracy is not a victimless crime." Varianten "Corruption is not a victimless crime" er lige så sand, og det løber op for forbrugerne, der betaler gildet i form af overpriser. Ifølge statistikkerne koster det i omegnen af et halvt hundrede mia. kr. årligt. En stor del skyldes dommernes jagt på frynsegoder i omegnen af et halvt hundrede mio. kr. årligt.

Domstolsstyrelsen er som en forbryderbande, der med en gummiged smadrer butiksruder og inventar for flere hundrede tusinde kroner blot for at stjæle et par hundreder kroner i kassen. Der er en faktor tusind i forskel på det, de får ud af det, og det, deres forbrydelser koster samfundet.

"Margrethe Vestager sagde, at hun mente, at en af de største forhindringer var, at vi troede, vi havde ligestilling, så vi er vant til at se på Danmark som et land, hvor vi er lige, og hvor mulighederne er lige," udtalte Eva Zeuthen Bentsen i en kommentar om ligestilling. Det slog mig, at det kunne være sagt om domstolene. Det største retssikkerhedsmæssige problem i Danmark er den udbredte opfattelse af, at de danske dommere er verdens bedste. Mange danskere går og tror, at blot fordi de er danske, kan de modstå fristelsen til at lefle for den industri, der lader dem score kassen på at udføre diverse fritidsopgaver.

Sagt af Kenneth Kristensen Berth (DF) i debatten op til folkeafstemningen om retsforbeholdet: "Det, som er problematisk, er jo, at f.eks. en rumænsk domstol kan bede det danske politi om at foretage en ransagning i en dansk borgers hjem her i Danmark, uden at en dansk domstol får lejlighed til at prøve den sag. Det er problematisk, for det er ikke i alle lande i EU, at der er den samme sikkerhed for, at de ting, der foregår ved domstolene, er helt efter bogen."

Aldrig har jeg hørt et bedre argument for at afskaffe retsforbeholdet! Hvorfra har han mon sit kendskab til de danske domstole? tænker jeg. Efter selv at have oplevet Retten i Aalborg og Vestre Landsret vil jeg til enhver tid foretrække en rumænsk domstol. Eller en ungarsk eller en polsk domstol. En hvilken som helst domstol er at foretrække frem for Retten i Aalborg eller Vestre Landsret, hvor det er bedøvende ligeegyldigt, hvad der står i "bogen". I Danmark handler det først og fremmest om at hjælpe vennerne i netværket.

denskjultekorrupcion.dk/video68

Om fordomme, 28, november 2019

denskjultekorrupcion.dk/video69

Om dommere, 4, maj 2016

Deadlines vært, Sigge Winther Nielsen:

- Danmark er jo kendt for at være et af de mindst korrupte lande i verden. Når du kigger på de her sager, tænker du så, at de bare vedrører forsvaret? I resten af centraladministrationen og bredere set er der ikke noget at komme efter?

Christoph Ellersgaard: - Da tror jeg, at vi skal være opmærksomme på, for det første, at når vi taler om korruption i Danmark, når man laver dette indeks, så laver man det på *opfattet* korruption. Der kommer vi måske nogle gange til som befolkning eller i vores debat at tale lidt for pænt om det og ikke kalde det, hvad det egentlig er, nemlig i hvert fald elementer af nepotisme og korruption.

- Vi har flere eksempler bare i denne uge fra min egen verden, forskningsverdenen, og fra den politiske verden, hvor folk har behandlet sager med nogen, der står tæt på dem. Når vi kigger op i toppen af det danske samfund, ser vi et relativt tæt forbundet netværk i toppen, hvor folk relativt ofte kommer til at træffe beslutninger, og der virker det, som om vi i Danmark har en svag kultur om at gå uden for døren.

danskjultekorrupcion.dk/video70

Christoph Ellersgaard om korruption i DR's Deadline, 17. november 2018

Det har ikke skortet på skandalesager. Alligevel kommer hver ny skandalesag som en overraskelse. I forbindelse med en af forsvarets skandalesager forsøgte forsker Christoph Ellersgaard at nedtone betydningen af "et af de mindst korrupte lande i verden" for *Deadlines* undrende Sigge Winther Nielsen, som fortsatte:

- Hvad bygger du det på i forhold til de undersøgelser, som siger, at Danmark ikke er særlig korrupt. Hvad er det for andre data, du har, der modsiger det?

Og forskeren prøvede igen: - Det handler dels om *opfattet* korruption, når man har de undersøgelser, og dels har vi nogle forhold, f.eks. hvis vi skulle gå over til den politiske verden, at du må give folketingspolitikere pengegaver. Det ville være utænkeligt i de fleste andre lande, at det var tilladt, men vi har en lovgivning, som gør, at nogle af de ting tillader vi, fordi vi måske har haft en kultur om, at vi godt kan håndtere at få gaver uden at blive påvirket af det.

I Danmark er det ikke tilladt for læger at have aktier i et medicinalfirma, for vi tiltror ikke lægerne, at de kan stå for fristelsen til at ordinere deres egen medicin for at tjene lidt ekstra, men danske dommere og politikere er gjort af et ganske særligt stof, så de kan godt modstå sådanne fristelser!

Selvom data og undersøgelser entydigt viser, at Danmark på det fælles marked i EU har suverænt den svageste konkurrence og de højeste priser, afvises det på forhånd, at det kan have betydning, at dommerne bijobber for industrien. Når så politikerne ignorerer problemet, er det ligeledes utænkeligt, at der kan være en sammenhæng med, at den samme industri giver dem pengegaver.

Behovet for en domstolsreform

Det er ikke kun særlinge som Herluf Cohn og Jesper Berning, der har råbt vagt i gevær. Clement Salung Petersen konkluderede i sin Ph.d.-afhandling i 2008, omtalt i *Advokaten* 2/2009 i artiklen *Nem adgang til fogedforbud åbner for misbrug*, at den vide adgang til fogedforbud ofte fører til afgørelser på et for spinkelt grundlag. Ikke alene skader det retssikkerheden for rekviritus, det fører også til, at rekvirenten får gennemtvunget en retsposition, han ikke materielt er berettiget til. Hans undersøgelse af konkrete sager, anlagt ved Østre Landsret i perioden 1993-2006, viste, at størstedelen af sagerne var afsluttet

på anden måde end ved dom. Typisk vil rekviritus være interesseret i et forlig for at komme videre i sit liv, og så bliver sagerne aldrig undersøgt rigtigt.

Problemet forstærkes naturligvis af dommernes higen efter at fedte for dem, som giver dem bijobs. I Grundloven er dommerne beskyttet mod indblanding fra regeringen og Folketinget, og de kan ikke fyres. Meningen var, at de skulle være uafhængige, men da de tilsyneladende ikke tjener så meget, at de kan leve det liv, de ønsker, gør de sig i stedet afhængige af bijobs. Og så længe alle dækker over hinanden, kan hele banden hæve deres fulde løn, indtil de fylder 70 år.

En lignende situation er aktuel i EU, hvor der er utilfredshed med demokratiet i Ungarn og Polen jf. Mikael Sjöbergs aktion (side 1045), men da sanktioner med det formål at banke et medlem på plads kræver enighed blandt de øvrige, kan de to medlemsstater slippe for videre tiltale ved at holde sammen.

Dommerne skal kun rette sig efter det, der står i lovene. Regeringen eller Folketinget kan ikke bestemme, hvordan en dommer skal dømme. Og dommerne må ikke lade sig påvirke af andre, hverken private, kolleger, foreninger, medierne el. lign.. Regeringen kan heller ikke afsætte en dommer. Det kan kun en anden dommer.

Hvis regeringen bare kunne afskedige en dommer, ville domstolene ikke være uafhængige. For så kunne man presse dommeren i en bestemt sag ved at true ham med fyring. Af samme grund kan dommere heller ikke flyttes til andet arbejde, medmindre de selv ønsker det. Men man må godt ved lov oprette nye domstole eller lægge flere domstole sammen. Hvis det sker, kan dommeren ikke nægte at lade sig forflytte eller afskedige. Dommere kan afskediges, når de fylder 65 år. Men de skal alligevel have fuld løn, indtil de bliver 70 år. Først da skal en dommer gå af på grund af alder. Herefter kan han eller hun få tjenestemandspension.

Løsningsforslag: Reform i stil med politireformen i 1863

Under enevælden havde borgerne kun få rettigheder. Politiet tilhørte kongen, som havde ret til at bryde ind i borgernes hjem efter behag. Kongen bestemte, hvordan de skulle opføre sig. Syndere fik tørre tæsk med politiets frygtede bambusstokke, for korporlig afstraffelse hørte til dagens orden.

I princippet ophørte det med afskaffelsen af enevælden i 1848 og indførelsen af Grundloven i 1849. Politiet ophørte med at være kongens politi og blev folkets politi, men i starten var det kun i teorien. Trods de fine ord i Grundloven forblev politiet magtelitens tæskehold. En demonstration mod regeringen nytårsaften 1859 blev imødegået så hårdhændet af politiet, at det medførte voldsomme uroligheder i ugevis. Det blev en vigtig medvirkende årsag til reformen af Københavns Politi i 1863, hvor samtlige politifolk blev fyret. En mindre del blev genansat, men det virkede. Enevældens politi var afskaffet, og vi fik et splinternyt folkets politi.

Der er behov for tilsvarende drastiske midler, hvis også dommerne skal gå fra at være magthavernes tæskehold til folkets beskyttere. De fine ord i Grundloven har endnu ikke fået den ønskede virkning i praksis.

Trods Grundlovens § 72 (side 815) er der ingen reel kontrol, når magthaverne vil se konkurrenterne i kortene. Hvis borgeren protesterer over en manglende retskendelse, afsiges den bare efterfølgende. Retsplejelovens ord betyder ikke noget. Samtlige dommere i perioden 2006-2016 godkendte uden blusel Dorete Bagers løsning, da jeg via Henrik Karl Nielsen bad om at få det materiale tilbageleveret, som jeg har ret til ifølge retsplejeloven. Formålet med beslaglæggelsen af mine film er stadig et mysterium, og trods Lars Segatos løfte og retsplejelovens regler blev filmene aldrig erstattet. Man har ganske vist droppet korporlig afstraffelse, men i nutidens samfund er økonomisk afstraffelse lige så effektiv, når de enkelte butiksejere skal holdes i skak, og således kontrolleres Danmarks samhandel med udlandet reelt af industrien og dommerne.

Der er tale om en strukturel forskelsbehandling til fordel for industrien. Se blot forskellen på krav til samtykke. Det er alt andet end ligegyldigt, om man hedder Sydney Pollack eller Warner Brothers, og det er alt andet end ligegyldigt, om man driver en videobutik eller er medlem af FDV. Eksemplerne i kapitel 67 afspejler betydningen af, hvem man er.

Problemerne har været kendt i årtier, og intet er sket. Det er urealistisk at tro, at dommerne selv kan og vil rydde op. Alle nyder godt af netværkets beskyttelse og industriens goder, og dem opgiver de næppe frivilligt. Der er heller ingen tegn på, at de ønsker "fremmede" indlemmet i dommerfamilien.

En realistisk løsning er at følge eksemplet fra politireformen. Folketinget bør lave et nyt system med friske dommere fra et bredt udsnit af befolkningen, og de skal betales så meget i løn, at de ikke behøver arbejde for industrien ved siden af. Hvis de koncentrerer sig om de sager, der anlægges ved domstolene, vil det ikke alene give bedre domme, det vil også nedbringe domstolenes sagspukler.

Konkrete ændringsforslag til den eksisterende retsplejelov

1. Afgør sagerne med et lykkehjul eller "plat eller krone".
2. Brug moderne elektroniske hjælpemidler.
3. Lad parterne kontrollere deres egne anbringender.
4. Pålæg dommerne at give fyldestgørende begrundelser.
5. Lav en lønreform med forbud mod bijobs for industrien.
6. Nedlæg Procesbevillingsnævnet.

Tidligere foreslået Folketingets Retsudvalg (2007)

7. Bevissikringer bør ikke anvendes til forfølgelse af konkurrenter.
8. Uvarslede bevissikringer bør forudsætte en konkret vurdering.
9. Rekvisitus bør kunne begære et retsmøde efter bevissikringen.
10. Kæremål bør behandles mundtligt, når rekvisitus anmoder om det.

1. Afgør sagerne med et lykkehjul eller "plat eller krone"

Tænk, hvis man i stedet for årelange ørkenvandringer kunne mødes i retten og afgøre tvisterne øjeblikkeligt ved at dreje på et lykkehjul eller slå "plat eller krone". Jeg foreslog oprindeligt en "plat eller krone"-løsning i et sarkastisk udfald mod de partiske dommere, men jo mere, jeg tænker over det, jo mere tiltalende er tanken. Domstolenes enorme sagspukler vil forsvinde, og virksomheder og borgere vil slippe for mange års stressende uvished.

Efter mere end 10 år, hvor mit og Laserdiskens liv var sat på hold, blev jeg til sidst dømt til at betale 150.000 kr. i erstatning til FDV (side 913). Det svarede til knap tre ugers overskud på tidspunktet for bevissikringen, men belastningen ved at føre retssager og leve med en uvis fremtid i et årti kostede millioner af kroner, og bagefter var Laserdisken kun en skygge af den tidligere filmforretning. Det er ikke en overdrivelse, når jeg anslår, at de 150.000 kr. er mindre end én procent af de samlede udgifter og tab i forbindelse med de 10 års - i øvrigt forgæves - kamp for at blive hørt. Problemet er ikke så meget den idømte erstatning, som det er selve retssagerne. Dem var jeg sluppet for, hvis vi havde afgjort sagen her og nu.

Lad os antage, at jeg havde tabt i spillet med kronen og var dømt til at betale den million, som FDV forlangte dengang. Det svarede til ca. fem måneders overskud på tidspunktet og udgjorde stadig kun få procent af mine samlede tab ved tvisten. Selv for taberen i spillet vil en øjeblikkelig afgørelse have store fordele.

Endvidere er det en samfundsmæssig fordel, at procentdelen af rigtige domme vil skyde dramatisk i vejret til omkring 50 %. Det ville være et kæmpe fremskridt i forhold til nu, hvor det nærmest er umuligt at få medhold mod erhvervslivets top. Almindelige borgere vil også få en fair chance, og så kan man samtidig fyre dommerne og nedlægge domstolene og spare samfundet for den udgift.

Den eneste ulempe er en synlig erkendelse af, at dommene vil være vilkårlige, og derfor har forslaget nok ikke ret store chancer for at blive realiseret.

2. Brug moderne elektroniske hjælpemidler

Et realistisk, gennemførligt forslag er at modernisere retsplejen og gøre den mere tidssvarende. Jeg er fascineret af retssagerne mod Jeanne d'Arc (1431) og Alfred Dreyfus (1895) på den måde, at forløbet er omhyggeligt dokumenteret. Den dag i dag kan sagernes detaljer studeres, selvom de foregik for mange år siden.

Heroverfor står det faktum, at FDV's nutidige retssager mod konkurrenterne er mørklagte. Hvad skete der egentlig under bevissikringerne, på retsmøderne og under domsforhandlingerne? Hvorfor må offentligheden ikke få kendskab til det, når det er så let at registrere med nutidens elektroniske hjælpemidler?

Jeg er overbevist om, at dommerne undlader at optage vidneforklaringer og andet fra retsmøder og domsforhandling, fordi det så vil blive sværere at manipulere, men ønsker vi domme, der forholder sig til virkeligheden, bør vidneforklaringer og diskussioner i retten optages, så de ikke efterfølgende kan ændres.

Det burde ikke kunne ske, at Thomas Schultz' forklaring (side 866) ændres til "fordi der er enkelte af deres titler, der er parallelimporteret og solgt" (side 881). Hvis det er en hændelig fejl, er der i høj grad brug for hjælp! Hvis det er bevidst manipulation, kan det ikke gå hurtigt nok med at lukke af for den mulighed! Alle mine vidner havde på forhånd skrevet deres vidneforklaringer ned. Det havde jeg foranstaltet belært af mine erfaringer. Dommerne skriver kun det ned, der støtter den dom, de på forhånd har bestemt sig til, så i sager mod FDV er man ilde stedt. Det var selvfølgelig relevant og af betydning for min klage til Kommissionen, da Torben Steffensen under domsforhandlingen i byretten under ansvar forklarede, at FDV's kontrakter med filmselskaberne er udformet således, at medlemmerne kun har lov til at tillade udlejning af deres egne videoudgivelser, men jeg kunne ikke få Ida Heide-Jørgensen til at skrive forklaringen ned (side 396).

Jeg ville ønske, der fandtes en lydoptagelse af Johan Schlüters modstridende forklaringer i byretten (side 233-235), og jeg ville næsten give min højre arm for at kunne gengive min diskussion med Lilholt, der endte med, at han forbød min bevisførelse i injurienesagen (side 274-275). Hvorfor var dommerne ikke ærlige om forløbet? Kan der være anden årsag end ønsket om at hjælpe vennerne?

Er det ikke vildt, at der overhovedet kunne opstå tvivl om, hvorvidt mine film blev beslaglagt under bevissikringen den 29. november 2005 (kapitel 56)? Og er det ikke vildt, at tre dommere otte år senere kunne finde på at afsige dom om, at filmene slet ikke havde været beslaglagt?

Dommerens modvilje mod at registrere de afgivne forklaringer er også en hån mod de mennesker, som bruger en dag på at møde op i retten og afgive forklaring. Jeg indkaldte Jakob Stegelmann *tre* gange for at lade retten høre hans forklaring om livet som parallelimportør i 70'erne, men det var forgæves. Ingen skrev noget ned. Var det ren sjusk? Personligt tror jeg, at der var tale om bevidste undladelser, fordi Jakob Stegelmans virkelighed ikke stemte overens med det billede, Johan Schlüter havde tegnet som baggrunden for § 23, stk. 3 (kapitel 15).

3. Lad parterne kontrollere deres egne anbringender

Det er et provokerende element ved den danske retspleje, at man som sagsøgt ikke engang kan få lov til at mene, hvad man mener. Dommerne bestemmer suverænt, hvad parterne mener, og det misbruges igen og igen. Jeg var oprørt og chokeret, da jeg læste Mogens Christensens dom i injuriersagen og så, at han påduttede mig disse vanvittige synspunkter (side 258), men efterhånden har jeg forstået, at sådan gør dommerne, når de ønsker en bestemt dom og samtidig prøver at undgå at se dumme ud. Så manipulerer de med parternes synspunkter.

Uanset den bizarre baggrund for udlejningsretten for film og spredningsrettens konsumptionsbestemmelse er det et faktum, at rettighederne i de lovparagraffer, FDV bruger mod mig, er givet til ophavsmændene. Jeg husker Kulturministeriets indlæg til EU-Domstolen: "Bevisbyrden for, at der er givet det nødvendige samtykke, påhviler den, der ønsker at udnytte det pågældende værk." (side 336)

FDV har imidlertid aldrig dokumenteret en overdragelse af de rettigheder fra ophavsmændene, som i mit univers altså er filminstruktørerne, så med hvilken ret fører FDV sig frem som ophavsmænd? Og hvorfor kan jeg ikke få lov til at mene sådan? Hvis dommerne mener noget andet, kan de jo afvise synspunktet, men det gør de ikke. De manipulerer i stedet med mit synspunkt.

Det var meningsløst at prøve at få Hans Esdahl til at forholde sig til det, så jeg tog ikke spørgsmålet op i byretssagen, men jeg tog det op i ankesagen både som en selvstændig påstand og som et klart angivet nyt anbringende (side 886).

Jeg forstod intet, da Peter Schønning overrakte Hans Esdahls retsbogsudskrift til Chr. Bache og meddelte, at min advokat på mine vegne havde givet afkald på at mene, hvad jeg mener (side 896). Selvom man pålægges at antage en advokat, råder man stadig over sagen, og jeg kunne ikke drømme om at bemyndige min advokat til at anerkende FDV som ophavsmænd. Det sagde jeg til Chr. Bache og læste op fra mit brev til Vestre Landsret med anbringendet. Han sad længe og så eftertænksom ud, men han endte alligevel med at tillægge mig et synspunkt, jeg aldrig har haft, og på den måde hjalp han FDV ud af dilemmaet (side 897).

Det var lige så umuligt at få med i sagen, at jeg i 2003 indrettede min adfærd efter Johan Schlüters fortolkningsbidrag til Kulturudvalget, for både hans brev til Kulturudvalget og hans udtalelser under ekspertmødet blev censureret ud af sagen.

I et retssamfund bør parterne selv kunne bestemme, hvad de mener, og de bør frit kunne angive den dokumentation, deres synspunkter er støttet på, og derefter bør dommerne forholde sig til dem.

Man kan komme misbruket til livs ved at lade parterne godkende gengivelsen af deres synspunkter og de fakta, deres synspunkter støttes på, før sagen optages til dom. Det kan ske som et ekstra led efter forberedelsens afslutning.

Det foregriber også senere nye anbringender, herunder hvis dommerne for at hjælpe en part selv finder på anbringender, sådan som landsretten gjorde, da den indså, at mine film faktisk var beslaglagt, men foretrak at hjælpe FDV (side 908).

4. Pålæg dommerne at give fyldestgørende begrundelser

Det problem var også en af Herluf Cohns kæpheste. Et af hans forslag til reform er jeg helt enig i: "Dommerne skal give så fyldestgørende begrundelser, at det er muligt klart at se, hvad afgørelserne er baseret på."

Jeg har før været inde på, at mange afgørelser er så svagt begrundet, at det er uklart, om dommerne overhovedet har læst mine indlæg. Flere afgørelser kunne være skrevet på forhånd. Alt for ofte ses typen: "Det, som appellanten har anført, kan ikke føre til andet resultat," der efterlader læseren fuld af forundring.

Andre gange citeres retsplejelovens betingelse, som om det er en begrundelse: "Formålet ville forspildes, hvis FDV var henvist til at gøre sin ret gældende ved almindelig rettergang," citerede dommerne i byretten (side 874), men der savnes en begrundelse for, at lige netop FDV skal bruge mere end 3 år og 238 dage til en almindelig rettergang for at løse en fortolkningstvist, når andre forventes at klare det på otte måneder. En gengivelse af en betingelse er ikke en begrundelse.

Jeg savner selvfølgelig også en begrundelse for, at Anette Burkø ikke mente, jeg kunne føre en sag mod Domstolsstyrelsen i byretten, selvom jeg godt kunne føre en sag mod Skatteministeriet i landsretten. Jo, jeg er selvfølgelig klar over, hvad hun virkelig ville opnå med advokatpålægget, men hvem vil indrømme det?

5. Lav en lønreform med forbud mod bijobs for industrien

Ulemperne ved dommernes bijobberi er åbenlyse. Man skal være bevidst blind, hvis man ikke kan se problemet med incitamentet for dommerne til at holde sig gode venner med industrien. Systemet har været kritiseret fra snart sagt alle sider igennem årtier, så hvorfor har politikerne ikke for længst grebet ind?

Hvis dommerne koncentrerer sig om deres primære arbejde, vil det endvidere hjælpe på sagspuklerne. Til gengæld skal dommerne have en tilfredsstillende løn.

6. Nedlæg Procesbevillingsnævnet

Jeg har ikke tal på de ansøgninger, jeg har indsendt til Procesbevillingsnævnet for at få kompetente dommere til at tage stilling til principielle spørgsmål om FDV's adfærd, men det er fuldstændig umuligt. Nævnet blokerer for alle undersøgelser.

Jeg har tidligere givet eksempler på, hvordan ulovligt bevismateriale er behandlet i seriøse tv-serier (side 805 og 807).

Her er et eksempel mere fra en af de mest populære tv-serier i historien. Selv forfatterne til den poppede *Baywatch* ved, at ulovligt tilvejebragt bevismateriale ikke må anvendes i retten. Men FDV må godt! Det er end ikke et principielt spørgsmål, når man spørger Procesbevillingsnævnet!

denskjultekorruption.dk/video72

Baywatch, sæson 6, afsnit 1

Den 12. april 2007 fik Peter Hansen og jeg foretræde for Folketingets Retsudvalg. Han var direktør for Axel Music og havde også prøvet at blive kigget i kortene af de danske distributører. Han parallelimporterede ikke engang, men alligevel kom de anstigende uden varsel for at kontrollere hans regnskaber (side 659).

Vi fik foretræde for Retsudvalget for at sætte politikerne ind i forholdene i den virkelige verden, og jeg præsenterede udvalget for fire lovforslag, der kunne have forhindret, at bevissikringen mod mig udviklede sig så vanvittigt.

7. Bevissikringer bør ikke anvendes til forfølgelse af konkurrenter

De uvarslede bevissikringer er specifikt indført på grund af risikoen for, at pirater vil stikke af, hvis de får nys om, at de er opdaget. Bevissikringer er tænkt som et våben mod piratkopiering. Det var aldrig meningen, at bevissikringer skulle være et våben mod konkurrenterne. Hvorfor ikke begrænse brugen af bevissikringer til det, de er beregnet til?

8. Uvarslede bevissikringer bør forudsætte en konkret vurdering

Hverken i Laserdiskens eller i Axel Musics tilfælde var der nogen bedømmelse af risikoen for, at vi ville stikke af, hvis vi fik nys om, at fogeden ville tale med os. Monopolerne foretrækker uvarslede bevissikringer, men det er for at forhindre, at rekvisitus kan forberede et egentligt forsvar, og det er ikke lovens formål.

De uvarslede bevissikringer underminerer også kravet om, at anmodningerne skal være skriftlige, så rekvisitus kan forholde sig til anklagerne. I virkeligheden handler det mere end noget andet om at forhindre rekvisitus i at komme til orde.

9. Rekvisitus bør kunne begære et retsmøde efter bevissikringen

Man kan godt tilgodese rettighedshavernes legitime behov, uden at det behøver udvikle sig så vanvittigt som i sagerne mod Laserdisken. Selvom en bevissikring er gennemført uvarslet, er der ingen grund til, at rekvisitus også mister retten til at forsvare sig efter at have gennemgået anklagerne med sin advokat.

Når bevissikringen er foretaget, er rekvisitus jo sikret. Så kan man bagefter mødes i retten, hvor dommeren efter at have hørt begge parter træffer beslutning om, hvorvidt bevissikringen var nødvendig. Er det ikke tilfældet, kan materialet tilbageleveres, og så afsluttes sagen uden at have gjort større skade.

Jeg havde kun mulighed for at udtale mig i og med, at jeg ikke blev kneblet! Men meningen var fra politisk side, at jeg skulle have mulighed for at fremføre et egentligt forsvar efter at have modtaget juridisk bistand. Hvorfor skal rekvisitus have den ekstra fordel, at rekvisitus afskæres fra retten til at forsvare sig?

10. Kæremål bør behandles mundtligt, når rekvisitus anmoder om det

I praksis betyder uvarslede bevissikringer, at rekvisitus afskæres fra at blive hørt, og derfor bør han som minimum have en regulær ret til et retsmøde i kæremålet. Forslaget er et alternativ til forslag 9 og skal bare sikre, at også rekvisitus høres.